

FORBIDDEN ROYALS 3

HET
DIAMANTEN
RIJK

JULIE JOHNSON

Het diamanten rijk

Julie Johnson bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Forbidden Royals-serie:

De zilveren kroon

De gouden troon

Het diamanten rijk

Julie Johnson

Het diamanten rijk

Forbidden Royals-serie – deel 3

Vertaling Erika Venis

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN e-book 9789020543858
ISBN audiobook 9789020543865
NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2019 Julie Johnson
Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *Sordid Empire*. Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Bookcase Literary Agency.

Vertaling Erika Venis
Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl
www.juliejohnsonbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form.

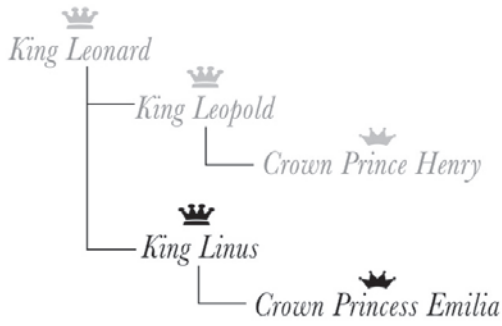
Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

LANCASTER

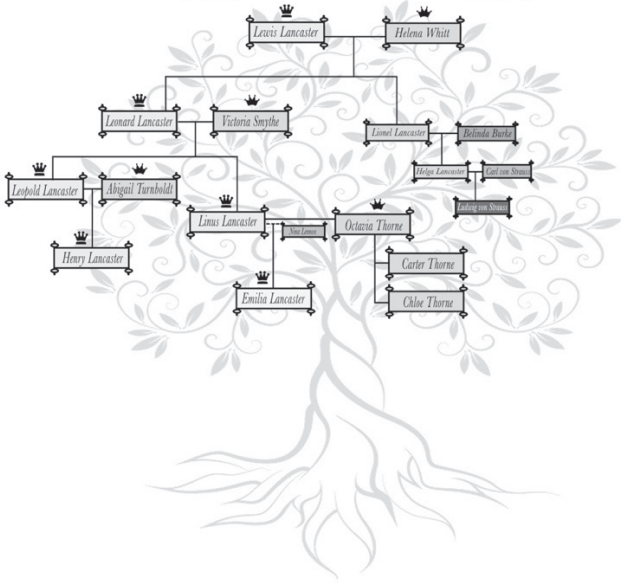
non sibi sed patriae

GERMANIAN LINE OF SUCCESSION

NON SIBI SED PATRIAE

LANCASTER LINEAGE

Voor T.S.

'Long live the walls we crashed through
All the kingdom lights shined just for me and you.'

LONG LIVE, TAYLOR SWIFT

Lieve lezer,

Aan alle goede dingen komt een einde.

(Zeggen ze).

Ik geloof liever dat nergens ooit *echt* een einde aan komt. Niet helemaal. Ja, we beginnen aan een nieuw hoofdstuk, we sluiten een boek af, maar het verhaal zelf gaat verder.

En toch... Ik hoop dat als je dit laatste deel over de heroïsche reis van Emilia uit hebt, je een deel ervan met je meeneemt. Deze reeks heeft een plekje veroverd in mijn hart en ik kijk met heel veel plezier en grote dankbaarheid terug op het schrijven ervan.

Het is niet bepaald een geheim hoe het allemaal begon. Ongeveer een jaar geleden kwam het verhaal ineens bij me op en het liet me niet meer los, hoe hard ik ook probeerde me op andere projecten te richten of de boeken probeerde te schrijven die ik eigenlijk had gepland. Een tijdje lang verzette ik me ertegen, omdat ik bang was dat dit schunnige sprookje te veel afweek van mijn zogenaamde *merk*, dat het te ver afstond van mijn normale genre en dat mijn lezers het niets zouden vinden.

Ik dacht na over verschillende mogelijkheden (*het uitgeven onder een pseudoniem, de boeken schrijven maar ze niet uitgeven*), maar uiteindelijk besloot ik meer te zijn zoals het nieuwe personage waar ik inmiddels erg aan gehecht was geraakt. Meer te zijn zoals Emilia, dapper in onzekere tijden en onverschrokken een ongewisse toekomst tegemoet.

Ik schreef die verdomde trilogie.

Nu, nadat ik die angst heb overwonnen, kan ik oprecht zeggen dat ik dolblij ben dat ik het heb gedaan. Ik ben zo, zo ongelooflijk dankbaar dat jullie me zijn gevolgd op dit onverwachte uitstapje naar Constantië.

Voordat we voor de laatste keer teruggaan, wil ik jullie bedanken. Omdat jullie me hebben gesteund bij mijn dromen, omdat ik

dankzij jullie mijn geld kan verdienen met wat ik echt leuk vind, omdat jullie zulke aardige recensies hebben geschreven en vrienden hebben verteld over mijn boeken.

Dit is een grote wereld en het leven is kort, dus we zullen elkaar vast nooit in het echt ontmoeten, maar ik hoop dat jullie beseffen hoe dankbaar ik ieder van jullie ben.

Jullie hebben mijn leven voorgoed veranderd.

(Maar misschien niet zo drastisch als dat van Emilia op het punt staat te veranderen)

O.

Had ik dat nog niet gezegd?

Voor de kroon die ze nu draagt moet ze een zware tol betalen.

De toestanden zijn nog niet voorbij en het gevaar zijn nog niet geweken. Het begint pas.

Non sibi sed patriae,

Julie

AFSPEELLIJST

1. **Jumper** — Natalie Taylor
2. **Still Sane** — Lorde
3. **Like That** — Bea Miller
4. **Bridges** — Broods
5. **Begin Again** — Purity Ring
6. **Everything I Wanted** — Billie Eilish
7. **No Such Thing** — Sara Bareilles
8. **Circles** — Post Malone
9. **You Should See Me In A Crown** — Billie Eilish
10. **There's No Way** — LAUV (feat. Julia Michaels)
11. **The Archer** — Taylor Swift
12. **Carry You** — Ruelle (feat. Fleurie)
13. **All of Your Glory** — Broods
14. **If Our Love Is Wrong** — Calum Scott
15. **Naked** — James Arthur
16. **Love Someone** — Lukas Graham
17. **Long Live** — Taylor Swift

PROLOOG

*Ik staar naar de bedrieger op de troon.
Haar enkels gekruist in geofende gratie.
Haar handen nonchalant elegant ineengeslagen.
Diep van binnen hapert een verloochend hart.
Diep van binnen ontrafelt afbrokkelende hoop.
Ze kijkt niet terug op een gebroken verleden.
Ze kijkt vastberaden een compromisloze toekomst tegemoet.
Een gestolen lotsbestemming.
Een diamanten rijk.*

Halverwege groep 3 van de basisschool maakten wij met de hele klas een uitstapje naar de middeleeuwse ruïnes van Östligby. Je hebt daar een kasteel, of wat ervan over is. Dat blijkt na vijftienhonderd jaar niet veel te zijn. Voor mij, als negenjarige, zag het er eerder uit als een heuvel vol met mos begroeide stenen en wat gras ertussen. Er stond maar één muur overeind, de rest was al lang geleden ingestort, als grove puzzelstukken uit een spel dat werd gespeeld door de geesten uit het verleden van Constantië.

Niet bepaald indrukwekkend, kun je wel stellen.

Als ik onderweg in de bus beter had opgelet toen onze geschie-

denisdocent erover vertelde, was ik misschien beter voorbereid geweest op wat ons stond te wachten. Maar ik had niet geluisterd naar het oeverloze geouwehoer van mevrouw Fiero. In plaats daarvan waren Owen en ik bezig geweest met onze plannen voor een avontuur in onze boomhut dat weekend. Ons gesprek ging vooral over het geheime klopsignaal dat we moesten bedenken om zo ongewenste types buiten te houden (meer specifiek zijn irritante zusjes, die altijd en eeuwig onze zaterdagmiddagen onderbraken, of we dat nou leuk vonden of niet).

We stapten uit de bus en liepen met de hele klas langzaam over een onverhard weggetje omhoog naar de ruïne. Maar toen ik zag wat voor me lag... verdampte mijn enthousiasme, en vervloog op de frisse bergwind. Mevrouw Fiero had ons een fort beloofd en ik had iets groots verwacht. Iets koninklijks. Een bonafide kasteel, met balzalen met gouden lambrisering en gebrandschilderde ramen die schitterden in het vroege lentelicht. Wat ik verwachtte, paste meer in...

Een sprookje.

Wat was het een teleurstelling dat ik na die lange reis naar wat echte, onvervalste geschiedenis alleen een onbeduidende hoop puin aantrof.

In het boek klonk het opwindender, dacht ik, enigszins bitter, terwijl ik met mijn lakschoenen tegen paardenbloemen schopte. Is dit echt alles wat er over is?

Toen de rest van mijn klasgenoten aan de picknicktafels in een aangrenzend veld hun meegebrachte lunches opat, bleef ik bij de ruïne. Ik leek erdoor geobsedeerd. Alsof de stenen me een alternatieve werkelijkheid zouden bieden als ik er maar lang genoeg naar bleef kijken.

‘Laat me raden,’ fluisterde mevrouw Fiero, terwijl ze naast me kwam staan, met een glimlachje alsof ze wist hoe ik me voelde. ‘Je had op iets meer indrukwekkends gehoopt?’

Ik begon te blozen, omdat ik me schaamde voor mijn teleurstelling. ‘Ik dacht gewoon...’

Ze trok haar wenkbrauwen op.

‘Ik had gedacht dat er *meer* zou zijn. Meer van over.’

‘Waarom? Omdat de mensen die hier woonden koningen waren?’

Ik knikte.

‘Niets is voor eeuwig, Emilia. Stenen kastelen niet. De arbeiders die ze steen voor steen hebben opgebouwd niet. Niet de soldaten die de muren verdedigende met speren en bogen. Zelfs de koningen en koninginnen die erin woonden niet. De tijd wist ons uiteindelijk allemaal uit.’

‘Dat is zo jammer.’

‘Is dat zo?’ De lippen van mevrouw Fiero krulden tot een glimlach. ‘Ik vind het eigenlijk wel mooi. Het maakt niet uit wie je bent, het maakt niet uit wat ze over je zeggen als je deze wereld verlaat... uiteindelijk gaat het om wat je doet als je hier bent. Als je er niet meer bent, is het te laat. Je kunt wat ze over je zeggen als je er niet bent niet beïnvloeden. De geschiedenis is van de levenden; de doden doen er niets meer mee.’

Ik fronste mijn voorhoofd. ‘Dus... u bedoelt dat het niet uitmaakt?’

‘Wat niet?’

‘Alles.’ Ik haalde mijn schouders op. ‘Wie we zijn. Wat we doen. Want uiteindelijk blijft er alleen een stapel stenen en mos over.’

‘Integendeel, Emilia. Het maakt heel veel uit wat we met ons leven doen. Het maakt alles uit. Of je nou een grote indruk achterlaat of spoorloos verdwijnt, door het verstrijken van de tijd worden we allemaal gelijk. De tijd laat keizerrijken vergaan tot as, de tijd kan de grootste nalatenschappen terugbrengen tot een voetnoot op een vergeten bladzijde van het geschiedenisboek van een ander.’

Mevrouw Fiero lachte even. Niet *om* mij, niet op een manier

waardoor ik me dom voelde, maar zodat ik besepte dat zij iets over het leven wist wat ik nog moest ontdekken.

‘Soms ben ik ook bang dat ik niet genoeg doe, dat mijn leven niets voorstelt, dat mensen die belangrijk zijn mij zich niet zullen herinneren omdat ik niet iets heb gedaan wat indruk maakt... Maar dan bedenk ik bij mezelf dat je de wereld niet hoeft te veranderen om een indruk achter te laten. Zelfs het nietigste leven is van waarde. Het gaat erom hoe je *leeft*. Niet om wat je achterlaat. Niet om wat er na jou komt als je er niet meer bent.’

Van alle lessen die mevrouw Fiero me ooit heeft geleerd over grote oorlogen en meningsverschillen uit het verleden, over oude steden en verdwenen rijken... zou *déze*, die ze me fluisterend bijbracht op een koude lentemiddag tussen een stapel oude stenen, het belangrijkste blijken.

Helaas worden de belangrijkste lessen van je leven pas duidelijk je door *nádat* je de boel op koninklijke wijze hebt verkloot.

Met de nadruk op ‘koninklijk’, in mijn geval...

1

‘Uwe majesteit?’

Links van me schraapt iemand zijn keel. Ik draai me niet om in de richting van het geluid. Ik staar naar het vergulde plafond van de grote zaal ver boven me en bestudeer door de spleetjes van mijn ogen de fresco’s van engeltjes die daar zijn geschilderd. De cherubijntjes lijken met me te spotten met hun vredige gezichtsuitdrukking, terwijl ze eeuwig glimlachend hun gouden harpjes bespelen met mollige vingertjes.

‘Uwe majesteit... Het spijt me dat ik stoor, maar het is al laat...’

Ik knipper niet eens met mijn ogen.

Hij slikt hoorbaar. ‘Wat – Wat doet u hier?’

Tjonge, dat is ongetwijfeld de vraag van het jaar.

Wat doe ik, Emilia Victoria Lancaster, hier verdomme?

In dit verdomde paleis?

In dit verdomde leven?

De keel wordt weer geschraapt, luider dit keer. Alsof de man die zijn keel schraapt zichzelf heeft wijsgemaakt dat ik hem gewoon niet heb gehoord, in plaats van het meer voor de hand liggende alternatief, dat ik mijn uiterste best doe hem compleet te negeren.

‘Kan ik u ergens mee van dienst zijn, mijn koningin?’

Ik geef geen antwoord op die bevend gestelde vraag. Ik kijk niet eens op vanaf waar ik lig op de koude, marmeren vloer, mijn benen

en armen gestrekt als een zeester. Mijn blik blijft strak omhooggericht, naar die spottende, geschilderde figuurtjes. Ik knijp met mijn ogen in een poging meer details te zien in het zwakke licht van de kroonluchters.

Op dit late uur branden die op hun laagste stand en de lampen langs de wanden zijn helemaal uit. Dat is niet zo gek. Normaal gesproken is hier geen mens op dit tijdstip. Sterker nog, de meeste mensen zijn niet eens *wakker* nu.

Ik hoor hoe de bediende zenuwachtig heen en weer wipt. Ik weet zeker dat hij zich geen raad weet met dit scenario. Hij is zich waarschijnlijk te pletter geschrokken toen hij me hier zo zag liggen, op de vloer van de grote zaal, alleen gekleed in een oude yogabroek en een dikke kasjmiertrui.

Niet bepaald koninklijk.

Mijn adviseurs zouden diep geschokt zijn over dit onbetamelijk gedrag, als ze het zouden zien. *Maar ze kunnen me niet langer een standje geven*, denk ik en ik zie de gezichten voor me van lady Morrell, mijn vroegere etiquetteraadgever, en Gerald Simms, de voormalige perssecretaris van het paleis. *Dat voorrecht zijn ze kwijtgeraakt toen ze me een dolkstoot in de rug gaven.*

‘U-uwe majesteit? Kunt... Kunt u me horen? Gaat het?’

Hij is wel een volhoudertje.

Ik houd mijn ogen stevig dicht, alsof hij daardoor verdwijnt. Ik heb hier nu niet de energie voor. Eerlijk gezegd heb ik maar voor heel weinig dingen energie. De laatste tijd vind ik het al heel wat als ik het einde van de dag haal zonder dat ik ben ingestort en niet ben bezweken onder het gewicht van mijn uitputting.

Sinds wanneer kost gewoon *leven* zoveel energie?

Gewoon elke ochtend opstaan na weer een slapeloze nacht vergt al het grootste deel van mijn krachten. De wereld buiten mijn slaapkamer vormt een enorme emotionele last. Elke keer als ik ook maar de neus van mijn hoge hakken buiten de paleishekken

zet, een glimlach bevroren op mijn lippen en omringd door meedogenloos en onophoudelijk klikkende camera's, voel ik weer een stukje van mezelf verdwijnen.

Glimlachen, wuiven, knikken.

Geen zwakte tonen.

Wees de koningin die je volk nodig heeft.

Tegen de tijd dat ik 's avonds onder de dekens kruip, ben ik een lege huls; alles wat ook maar lijkt op beheersing is uitgewist en ik ben te zwak om mijn herinneringen op afstand te houden. Zelfs slapen helpt niet, want in mijn dromen word ik achtervolgd door de gruwelen uit het verleden. Ze verschuilen zich in de donkere uithoekjes van mijn onderbewustzijn en slaan met vlijmscherpe klauwen toe zodra mijn ogen dichtvallen.

Als ik wakker word van het geluid van mijn eigen, gejaagde gegil is er niemand die mijn nachtmerries kan verjagen. Niet meer.

Die persoon is lang geleden vertrokken.

Hij heeft mijn troost meegenomen.

Ik krijg ineens en beklemmend gevoel op mijn borst dat me de adem beneemt. Ik druk mijn schouders harder tegen de koele, stenen vloer, in de hoop dat ik zo in het heden verankerd blijf. In de hoop dat het de herinnering aan hemelsblauwe ogen ver wegduwt.

'Uwe majesteit...' De page schuifelt een paar passen dichterbij. 'Zal ik u naar uw vertrekkende begeleiden? Of misschien uw persoonlijke wacht roepen?'

Mijn ogen schieten open. Het laatste wat ik wil is dat Galizia of Riggs me een standje geven omdat ik weer midden in de nacht door het kasteel zwerf. Ik haal diep adem, dwing mezelf overeind te komen en bekijk de jonge bediende. Hij is vast een nieuw lid van het personeel; ik heb hem nog nooit eerder gezien en zijn uniform is zo stijf gesteven dat het waarschijnlijk uit zichzelf overeind blijft staan. Ik kijk hem aan en het ziet eruit alsof hij het zowat in zijn broek doet.

‘Nee,’ mompel ik zachtjes. ‘Roep niemand.’

‘Ja, uwe majesteit,’ blaast hij, rood aanlopend. ‘Mijn excuses me als...’

‘Je hoeft je verontschuldigen niet aan te bieden. Ga gewoon. Laat me.’ *Is dat echt mijn stem, zo emotioneel? Zo leeg?* ‘En als iemand ernaar vraagt... Je hebt me hier niet gezien? Begrepen?’

‘J-ja, uwe majesteit. Ik beloof het. I-i-ik zal het tegen niemand zeggen.’

Hij blijft even treuzelen, verstijfd als een hert bij naderende koplampen. Ik trek mijn wenkbrauwen op en gebaar met mijn kin naar de deur.

‘Ga.’

Geschrokken maakt hij een ondiepe buiging en schiet er van door. Ik luister naar het geluid van de glimmende schoenen van zijn uniform op de stenen vloer tot ze uit gehoorsafstand zijn verdwenen. Als de stilte eindelijk als een deken op me neerdaalt, zak ik weer achterover en ga verder met het bestuderen van het kasteelplafond.

Dit is de derde nacht dat ik hier naar de plafondschilderingen lig te staren. Ik weet niet precies waar ik naar op zoek ben. Misschien gewoon even wat afleiding van de kleurloze eentonigheid van mijn leven.

Vorige week was het de bibliotheek. Ik heb elke nacht langs de rijen boeken gelopen en mijn vingers over de ruggen laten glijden van boeken die soms ouder waren dan de meeste democratieën. De week daarvoor was het de wapenkamer. Daarvoor de stallen. De portretgalerij. De stoffige archiefkamer.

Er zit geen logica in mijn bestemming. In het holst van de nacht is elk vergeten hoekje van het paleis al goed. Zolang ik er maar niet gestoord wordt met steeds diezelfde irritante vragen.

Hebt u iets gegeten, uwe majesteit?

Wanneer hebt u voor het laatst geslapen, uwe majesteit?

Kan ik iemand om hulp vragen, uwe majesteit?

Uwe majesteit?

Uwe majesteit?

Uwe majesteit?

Sinds de aanval met de vrachtauto op het plein in Vasgaard drie maanden geleden, zijn deze nachtelijke uitstapjes een vast onderdeel van mijn leven. Ik slaap niet, maar ijsbeer door de lege zalen terwijl mijn altijd aanwezige ploeg van wachten en personeel met toenemende verwarring en bezorgdheid toekijkt. Niemand weet wat ze moeten zeggen om te laten ontwaken uit deze zombie-achtige toestand waarin ik ben beland, aangeslagen door verdriet en pijn en verraad. Niemand weet hoe ze me moeten helpen.

Ik weet ook niet *of* iemand me kan helpen.

De enige die het misschien had gekund, heb ik weggestuurd.

Dus wandel ik. Ik ijsbeer. Van de gastenkamers naar de serres. Over staatsietrappen en langs harnessen. Van zonsondergang tot zonsopgang weerklinken mijn voetstappen door het duister van het koude, stenen kasteel. Ze gaan niet langzamer. Ze gaan niet sneller. Ze zijn heel constant. Ongehaast.

Waarom zou ik me haasten?

Ik hoef nergens naartoe.

Ze zeggen dat gevangenen het vooruitzicht op vrijlating veel enger vinden dan het idee dat ze de rest van hun leven gevangen blijven zitten; dat de wereld aan de andere kant van de tralies en gesloten deuren veel angstaanjagender is dan het idee dat ze nooit meer buiten zullen komen. Opsluiting heeft iets geruststellends. Isolatie is veilig. Wie opgesloten zit, hoeft geen rekening te houden met onverwachte dingen, met spaken die ineens in het wiel worden gestoken.

Geen vrachtwagens die ontploffen in een vuurzee, midden in een menigte onschuldige mensen.

Geen vrienden en geliefden die de waarheid zorgvuldig in hun eigen voordeel aanpassen.

Geen bondgenoten die vijanden worden zodra je je omdraait.

Geen ouders die hun ogen voor eeuwig voor je sluiten.

Ik zit nu al drie maanden opgesloten in deze gouden kooi. Maar die eenzame opsluiting is mijn eigen keuze. Ik verlang niet naar vrijlating. Ik heb geen behoefte aan vervroegd verlof, wil niet dat mijn vonnis wordt vernietigd. Ik vind deze nieuwe manier van leven best uit te houden, al weet ik eerlijk gezegd niet of je het wel zo kunt noemen.

Leven.

Meestal voel het namelijk maar alsof ik half leef; als de schim van een meisje dat ooit bestond. Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst heb geglimlacht of iets anders deed behalve *ademen*. Adem in, adem uit. Iets wat ooit een automatisme was, voelt nu als een taak; alsof mijn longen zonder toezicht gewoon zouden besluiten ermee op te houden.

Als verdoofd voer ik mijn nieuwe taken uit, met een afstandelijk soort van berusting, want ik weet donders goed dat er geen alternatief is. Ik kan niet anders dan doorgaan. Te veel mensen rekenen op me.

Een koningin mag nooit wankelen.

Soms voelt het alsof het gewicht van het verantwoordelijkheidsgevoel dat op mijn schouders rust het enige is wat me nog verbindt met dit vreemde leven dat ik leid. Zonder dat gewicht zou ik zomaar kunnen wegdrijven of verdampen in de atmosfeer, wegwaaien op de wind.

‘Moet je nou echt de pages de stuipen op het lijf jagen tijdens hun eerste werkweek?’

De sarcastische stem haalt me uit mijn overpeinzingen.

Verdomme.

Ze heeft me weer gevonden. De derde nacht achter elkaar.

Ik kijk niet op maar ik weet dat als ik dat wel zou doen, ik een meter of zo rechts van me een lange blondine in gevechtstenuë zou zien, die verbijsterd afkeurend op me neer kijkt. Mijn persoonlijke wacht, en persoonlijke lastpost, eerste luitenant B. Galizia, officier bij de koninklijke wacht. Ik heb niet gehoord dat ze kwam aansluipen, maar dat is ook niet zo vreemd. Ze is getraind in allerlei vormen van misleiding en zelfverdediging.

Ze komt dichterbij, buigt zich over me heen en staart me recht in mijn gezicht. ‘Blijft je daar de hele nacht liggen?’

‘Misschien.’

Ze steekt haar hand uit en wiebelt met haar vingers. ‘Kom op. Opstaan.’

Ik zucht, maar bied geen weerstand. Het heeft geen zin me tegen Galizia te verzetten als ze me heeft weten te vinden en me terugbrengt naar mijn kamers, als een ondeugend kind dat na bedtijd buiten is betrapt. Haar hand is warm en eeltig wanneer ze me vastpakt en me overeind trekt.

‘Hoe lang ga je hier nog mee door?’

Mijn wenkbrauwen schieten omhoog. ‘Waar heb je het over?’

‘Met alle respect, uwe majesteit... dat is kul. U weet verdomd goed waar ik het over heb. U slaapt niet. U eet amper. U zegt geen woord tenzij u ergens buiten het kasteel een verplichting hebt, en dat komt nog maar zelden voor tegenwoordig.’

‘Dat is niet waar.’

‘Het is *wel* waar. Wanneer bent u voor het laatst in de frisse lucht geweest? Wanneer hebt u voor het laatst paard gereden? Een wandeling gemaakt?’

Ik zwijg koppig.

‘Als u het niet meer weet, is het te lang geleden.’ Ze schudt haar hoofd. ‘U kunt niet eeuwig binnenblijven. Dat is niet gezond. Als u nog een keer afzegt, krijgt die nieuwe PR-dame die u hebt ingehuurd een toeval.’

‘Waar komt al deze overdreven bezorgdheid ineens vandaan?’

‘Het is niet ineens. Sterker nog, het suddert al tijden. Ik wil er al weken iets van zeggen. Maanden zelfs. Iedereen. Maar we dachten dat als we u ruimte en tijd gaven, dat het genoeg zou zijn om...’

Ik frons wanneer haar woorden wegsterven. ‘Om wat? Me te genezen? Me te laten vergeten wat er die dag op het plein is gebeurd? Ervoor te zorgen dat ik me niets meer herinner van die negenendertig kisten die in de grond zakten, de een na de ander, dag na dag. Zo vaak dat ik achterstevoren en geblinddoekt over de begraafplaatsen van Vasgaard zou kunnen lopen?’

‘Nee. Natuurlijk niet. Ik wil wat u hebt meegemaakt niet afdoen als iets onbenulligs, uwe majesteit.’

‘Geef me dan wat meer ruimte om het te verwerken, Galizia.’

‘Het is drie maanden geleden. Ik beng bang dat als we u nog meer ruimte geven, u nooit meer terugkomt op aarde.’

‘Je overdrijft enorm.’

‘Is dat zo?’ Haar lichtblauwe ogen worden smaller. ‘U bent afgestudeerd in de psychologie, dus ik hoef u volgens mij niet uit te leggen wat er hier aan de hand is. Zelfs voor mijn ongeschoolde ogen is het overduidelijk.’

‘Impliceer je dat ik depressief ben?’

‘Ik impliceer niets. Ik zeg u, recht voor zijn raap, dat mensen zich zorgen maken om u.’

‘Wie? Jij?’

‘Ja, ik,’ antwoordt ze meteen. ‘Samen met zo ongeveer iedereen die in dit paleis werkt. En, als u niet beter voor uzelf gaat zorgen, binnenkort ook de rest van de wereld. U weet best hoeveel ogen er op u gericht zijn als u een voet buiten deze muren zet.’

‘Dan blijf ik wel binnen. Thuiswerken is het nieuwe normaal, heb je het nog niet gehoord?’

‘En hoe lang denkt u dat u dat kunt volhouden? De pers heeft u in de periode na de aanval met rust gelaten... en nadat uw vader

was overleden. Maar het publiek heeft een kort geheugen. Ze laten u niet eeuwig rouwen.’

Ik klem mijn kaken op elkaar. Wat ze zegt, wil ik eigenlijk niet horen. Ik wil niet toegeven dat ik, diep vanbinnen, weet dat ze gelijk heeft. Ze pers wil altijd dolgraag alles weten over de koninklijke familie, maar de laatste tijd zijn ze al helemaal opdringerig.

Als Simms hier was, zou hij er raad mee weten.

Maar hij is er niet.

Ik haal diep adem en probeer mijn stem overtuigend te laten klinken. ‘Luister, Galizia, ik waardeer het echt dat je zo bezorgd bent, maar het gaat *prima*. Ik sluit mezelf niet op. Ik heb niet gereden op Ginger omdat de sneeuw kniehoog ligt. Zodra hij is gesmolten, ga ik weer elke dag op stap, ik beloof het.’

‘Mmm.’

‘Ik voel me al beter. Eerlijk.’ Ik krijg de woorden nauwelijks over mijn lippen en een glimlach lukt me al helemaal niet. ‘Dus kun je ophouden met welke interventie jij en Riggs dan ook voorbereiden?’

‘Wat?’ Haar wangen worden vuurrood bij het noemen van de naam van de kapitein. ‘Riggs en ik bereiden niks voor.’

‘Juist. Behalve een nog lang en gelukkig leven samen...’

‘Dat is absurd. Uwe majesteit, hij...’ Ze schudt haar hoofd. ‘Hij is mijn meerdere.’

‘Jaja. En heeft je meerdere je recent nog gevraagd om weer een keer uit te gaan?’

‘Een relatie met hem zou volstrekt ongepast zijn, gezien onze rol binnen de koninklijke wacht. Een kapitein moet nooit een verhouding beginnen met een van zijn luitenants. Dat zou allerlei protocollen schenden.’

‘Dat was niet echt een *nee*, Galizia.’

Ze is inmiddels zo mogelijk nog roder geworden. ‘Zelfs al zou hij het vragen, ik zou het nooit doen.’

‘Hij heeft het dus wel gevraagd! Toch?’

Ze geeft geen antwoord. Wat op zich al een antwoord is.

‘Ga je het doen?’ dring ik aan.

‘Natuurlijk niet.’

‘Waarom niet?’

‘Mijn plek is hier op het paleis. Toezicht houden.’

‘Vierentwintig uur per dag? Je kunt toch wel even een half uurtje vrij nemen voor een kopje koffie en wat flirten?’

‘Nee.’

‘O. Oké. Ik begrijp het. Dus *jij* mag jezelf wel opsluiten, maar als ik het doe, ben ik een depressieve kluizenaar?’ Ik rol met mijn ogen. ‘Dat klinkt als een dubbele moraal, Galizia.’

Ze kijkt me even zwijgend aan en mompelt dan kernachtig: ‘Je zwetst.’

‘Mag je dat zeggen tegen je koningin?’

‘Geen idee. Vast niet. Maar iemand moet het zeggen, en op dit moment...’ Iets wat lijkt op sympathie spreekt uit haar ogen: ‘zult u het met mij moeten doen.’

Ik krijg prompt een brok in mijn keel. Ze heeft gelijk. Ik heb niemand meer. Niemand op wie ik kan vertrouwen als vriend. Ik ben overal omringd door personeel, maar toch ben ik eenzamer dan ik ooit ben geweest.

‘Misschien moet je je zus bellen.’

Ik verstijf bij de suggestie. ‘Ik kan Chloe niet bellen.’

‘Waarom niet?’

‘Dat gaat gewoon niet, goed?’

Niet na de dingen die ik tegen haar heb gezegd. Niet nadat ik haar ervan heb beschuldigd erger te zijn dan haar complotten smedende moeder, Octavia. *Niet nadat ik haar het paleis uit heb gegooid zonder ook maar iets te zeggen.*

Spijt suddert in mijn aderen, vermengd met schaamte, schuld en verdriet. Ik ben een emotionele puinhoop, omhuld door een

breekbaar vliesje ijs. Eén barstje in mijn zelfbeheersing en het komt allemaal naar buiten.

‘Uwe majesteit.’ Galizia kijkt weer even professioneel als altijd. ‘Ga alstublieft terug naar uw vertrekken.’

‘Waarom? Ik kan toch niet slapen.’

Ik slik iets weg en kijk naar mijn voeten. Ze steken klein en wit af tegen de rijkversierde vloer. Ik wil niet moeilijk doen, het is gewoon dat ik me in mijn kamer vreemd claustrofobisch ga voelen als ik daar te lang ben. Alsof de muren elk moment kunnen instorten.

Natuurlijk zou ik elke kamer in het paleis kunnen krijgen. Technisch gezien zou ik in de westvleugel moeten wonen, waar de regerende koningen en koninginnen van Constantië altijd al hebben gewoond. Maar ik kan mezelf er niet toe zetten te verhuizen naar de vertrekken van mijn vader. Sterker nog, ik kan mezelf er niet eens toe zetten om binnen te gaan.

‘Wie zei er hier iets over slapen?’ De vreemde vraag van Galizia trekt mijn aandacht. Ze heeft een sarcastische glimlach op haar lippen waardoor ik mijn wenkbrauwen optrek. ‘Je hebt een bezoeker.’ Mijn ogen worden groter. ‘Het is na middernacht.’ Ze staart me aan, zonder te knippen.

‘Je hebt werkelijk iemand binnengelaten op dit tijdstip?’

‘Ik heb hem gebeld.’

‘Galizia!’ zeg ik boos. ‘Je weet dat ik niemand wil zien.’

Ze haalt haar schouders op en zegt niets ter verontschuldiging of als uitleg.

‘Zeg me dan tenminste wie het is.’

‘Dat ziet u wel als u weer in uw suite bent,’ zegt ze diplomatiek.

‘Serieus? Ik ben de koningin. Ik kan je in de kerkers laten gooien omdat je mijn bevelen hebt genegeerd.’ Ik zwijg even. ‘Geloof ik.’

‘Geloof u dat? Moet u dat niet zeker weten?’

‘Dit koninginnengedoe is nog nieuw voor me. Het hele ‘hun kop eraf’-concept ontgaat me nog een beetje.’

‘Nou, ik weet niet hoe het met de rest van uw vijanden zit, maar ik ben nu doodsbang,’ zegt ze droogjes. ‘Kom. We gaan. Hij zit al bijna een uur op u te wachten terwijl ik naar u op zoek was.’ *Hij?*

Een adem blijft hangen in mijn keel. In de ijzige kooi begint mijn hart harder te slaan. Na al die maanden gevoelloosheid, is het een vreemd gevoel dat ik nieuwsgierigheid voel opkomen. Vonken van een vuur dat ik dacht dat was gedoofd.

Wie zit er op me te wachten?

En wat wil hij van me?

‘Het zal wel,’ zeg ik, en slik iets weg. ‘Alsof mij het iets kan schelen.’

‘Jaja.’

‘Wie het ook is, ik stuur hem gewoon weg.’

‘Natuurlijk.’

Ik bijt op mijn lip zodat ik weer een niet-overtuigende repliek inslik. Ik negeer haar indringende blik, trek mijn schouders naar achteren, draai me om en laat de troonzaal achter me. Mijn wacht volgt in mijn kielzog, haast tastbaar geamuseerd terwijl ze toekijkt hoe ik probeer onverschillig te blijven lijken. Om mijn pas in te houden en niet op volle snelheid naar mijn kamers te rennen.

Elke stap is een kwelling. Te langzaam, te klein. Het trage tempo schuurt aan mijn zenuwen als schuurpapier.

Is hij het?

Nee.

Hij kan het niet zijn.

Tenzij... Nee!

Ik dacht dat ik nooit meer iets zou voelen. Iets anders dan *verdoofd*. Maar dit gevoel in mijn buik, die fladderende, onbekende kriebels, wordt te heftig. Ik kan er niets tegen doen.

In de hoop dat Galizia het niet merkt, versnel ik mijn pas een beetje, ga iets sneller de hoek om, neem twee treden tegelijk de trap op, naar mijn kamer. Met elke stap door de gang slaat de

oorlogstrommel van mijn gehavende hart een verpletterende slag.

Boem-boem.

Boem-boem.

Boem-boem

Ergens in de pijnlijke stilte tussen elke slag, ontspringt de hoop:
niet te onderdrukken, niet te doven.

Laat hij het zijn.

Laat hij het zijn.

Alsjeblieft, o alsjeblieft.

Laat hij het zijn.